

Nr 106.

Av herr Spångberg m. fl., om ändrad lydelse av 6 § i lagen om försäkring för olycksfall i arbete.

Olycksfallsförsäkringslagen har, på grund av de påtagliga brister, som vidlådito och fortfarande vidlåda densamma, ofta varit föremål för en berättigad kritik. Även i riksdagen har denna lag vid olika tillfällen behandlats. Härvid har dock alltid sparsamhetssynpunkter lagts till grund vid bedömande av frågan, varför de mindre inkomsttagarna kommit i en mycket svår ekonomisk ställning vid inträffat olycksfall.

Vid den ändring, som lagen erhöi vid 1926 års riksdag, åstadkoms i detta avseende ingen eller ringa förbättring. Tvärtom kom vissa grupper av de lägsta inkomsttagarna i en ännu sämre ställning än förut. Jämte sparsamhetssynpunkter synes huvudvikten hava lagts vid att åstadkomma en förenkling i sättet för sjukpenningens beräkning. Det senare kan ju i och för sig vara eftersträvansvärt, men får givetvis ej läggas så, att det försämrar deras läge, som redan förut haft otillräcklig hjälp av olycksfallsförsäkringslagen, och som under arbetet äro utsatta för faror till liv och lem.

Beträffande sjukpenningens storlek gällde före de senast antagna bestämmelserna härom att vid förlust av arbetsförmågan ett belopp motsvarande två tredjedelar av den skadades arbetsförtjänst skulle utgå. Enligt de senaste ändringarna skall sjukpenning utgå med en krona om den skadades årliga arbetsförtjänst ej uppgår till 675 kronor, om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 675 kronor men ej till 945 kronor med en krona 50 öre o. s. v. efter ett intervallsystem med löneklasser på 270 kronor. Vid en jämförelse med förut gällande bestämmelser och de senast antagna, finner man, att en inkomsttagare av exempelvis 674 kronor per år förut kom i åtnjutande av c:a en krona 25 öre per dag nu endast en krona. En inkomsttagare av 944 kronor per år erhöi förut c:a en krona 70 öre men erhåller nu en krona 50 öre o. s. v. Dessa grupper ha alltså erhållit en minskning av upp till 20 %, vilket måste betecknas såsom någonting oerhört, särskilt då man tager hänsyn till, att denna minskning går ut över just de, som mest äro i behov av hjälp. En förbättring härutinnan är nödvändig och skulle kunna uppnås, om den ändringen företoges i intervallsindelningen, att intervallen ändrades från nu gällande 270 kronor till 135 kronor med en sjukpenningintervall av 25 öre, samt att minimigränsen för sjukpenning höjdes.

Med hänsyn till den förlust av arbetsförtjänsten, som många arbetare å

dyrorter få vidkännas vid inträffat olycksfall, är en höjning även av maximigränsen påkallad.

Den nuvarande lägsta sjukhjälp vid inträffat olycksfall, en krona per sjukdag, måste anses så orimligt låg, att den mera verkar som en gest än som verklig hjälp åt den sjuke. Minimigränsen bör därför höjas till minst tre kronor. Ty ingen lär kunna bestrida, att ju lägre lön en inkomsttagare har, ju mindre inkomstminskning kan han tåla vid inträffad arbetsförmåga. Häremot torde från s. k. sakkunnigt håll komma att anföras, att genom höjandet av minimigränsen från en till tre kronor skulle i vissa fall den försäkrade kunna komma i åtnjutande av en högre inkomst genom olycksfallet än han erhållit i arbetet. Man måste dock här hålla i minnet att vid olycksfall den försäkrades inkomst beräknas efter den avlöning den skadade erhållit i arbetet hos den arbetsköpare, inom vars verksamhet olycksfallet inträffat därvid frånräknat ev. övertidsarbete eller extra arbete, som han för sitt uppehälle tvingats söka. Genom olycksfallet blir den skadade hänvisad till endast den sjukhjälp han erhåller och är sålunda urständssatt att skaffa sig någon som helst annan inkomst.

Ett krav, som allt sedan olycksfallsförsäkringslagens tillkomst gjort sig starkt gällande, är borttagande av den s. k. karenstiden. Med de nuvarande bestämmelserna, då arbetsköpare under de 35 första dagarna är skyldig att svara för ersättning för olycksfall, följer en mängd olägenheter. Ej sällan blir den skadade långt mer underkompenserad, än vad fallet skulle bli, om han från första dagen erhöll hjälp från den obligatoriska olycksfallsförsäkringen. I övrigt torde man kunna fastslå, att bestämmelserna om karenstiden äro ganska olidliga för såväl arbetare som arbetsköpare, varför ett mera ordnat förhållande på detta område framstår såsom ett allmänt krav.

Med hänvisning till vad här anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte antaga följande förslag till ändrad lydelse av pragraf 6 i lagen om försäkring för olycksfall i arbete:

§ 6.

- 1) Har arbetare skadats till följd av olycksfall i arbete skall på grund av försäkringen till honom utgivas så länge sjukdomen varar:
  - a) (lika med nuvarande lydelse).
  - b) sjukpenning — — — — — nämligen:
    - Om den årliga arbetsförtjänsten ej uppgår till 1,620 kronor, med tre kronor,
    - om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,620 kronor men ej till 1,755 kronor, med tre kronor 25 öre,
    - om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,755 kronor men ej till 1,890 kronor, med tre kronor 50 öre,

om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 1,890 kronor
men ej till 2,025 kronor med tre kronor 75 öre,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,025 kronor
men ej till 2,160 kronor, med fyra kronor,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,160 kronor
men ej till 2,295 kronor, med fyra kronor 25 öre,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,295 kronor
men ej till 2,430 kronor, med fyra kronor 50 öre,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,430 kronor
men ej till 2,565 kronor, med fyra kronor 75 öre,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,565 kronor
men ej till 2,700 kronor, med fem kronor,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,700 kronor
men ej till 2,835 kronor, med fem kronor 25 öre,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,835 kronor
men ej till 2,970 kronor, med fem kronor 50 öre,
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till 2,970 kronor
men ej till 3,105 kronor, med fem kronor och 75 öre samt
om den årliga arbetsförtjänsten uppgår till eller översti-
ger 3,105 kronor med sex kronor.

2) om olycksfallet, efter upphörande av därav orsakad sjukdom
medfört under längre eller kortare tid bestående förlust eller
nedsättning av arbetsförmågan:

a) (lika med nuvarande lydelse).

b) (lika med nuvarande lydelse).

Slutligen hemställes att utskottet måtte utarbeta de ändrin-
gar av övriga lagparagrafer, som på grund av beslut enligt
vår hemställan blir av behovet påkallat.

Stockholm den 20 januari 1927.

Aug. Spångberg.

Viktor Herou.

Rob. Samuelsson.

J. P. Dahlen.
